

Življenja pot.

Zložil Anton Medved.

Leta detinska, kdaj ste minila!?
V Bogu zaspala je babica vela,
duši zamaknjeni je odzvenela
pravljič čarobna pripoved.

Stopil sem v gaj mladeniških upov.
Uka željan sem ob urah slovesnih
slušal iz ust učiteljev resnih
bojev težavnih napoved.

A neustrašen sem hitel v življenje.
Ko se je duša v slasteh mi kopala,
tiho je vstajala, glasno je vstala
v vesti globoki prepoved.

Rad bi zadušil nje gromke besede.
Dala mi ni pokoja njih sila,
dokler se ni mi v tožbah izlila
krivde skesana izpoved.

Kliče viharo življenje: Preženi
sanje mamljive, mehke spomine!
Glej, oznanjajo vse ledine
trdega dela zapoved.

Dan se nagiblje . . . Po stezah samotnih
verna družica zdaj stopa z mano,
skozi solze smehlja se vdano
grenkosladka — odpoved.

Pesem mladosti.

Zložil Zvonimir.

Hitimo, bratje junaki,
živo umerjeno pot:
Kamor se zvezde vrtijo,
kamor vetrovi bučijo,
kamor nas nese perot!

Lepe so vihre in strele,
vzvišena borba in boj: —
Vera raz križ nam blesti se,
v kelihu zlatem iskri se
upanja večni opoj;

pesem ljubezni nas mami,
ogelj njen v prsih plamti —
Vzdrami se vihra, oj vzdrami,
živo zabliskaj nad nami,
pevaj nam himno moči!

Ti sinček moj . . .

Zložil Jož. Vandoč.

Ti sinček moj, modra očesca
zatisni v mehke pokoj!
Glej, mrtva je mamica tvoja,
in žalosten očka je tvoj.

Ah, prišla boleš je v zvonove
in so zapeli glasno —
in tisti čas dušo so mlado
v visoko spremili nebo.

V srebrnih je solzah v jutru
pokojni grob zablestel;
a rekli so: v noči je roso
oblaček rosil nanj bel.

Umiralo srce je v prsih,
in v polju umiral je cvet;
pa rekli so: padla je slana,
in nagnil se cvet je bled . . .

Zapri le, moj sinček, očesca,
ah, mehka kot dvoje zvezd,
saj čuje nad tabo še očka,
nad očkom pa — blede boleš . . .

